

Paaswake, Sint-Romboutskathedraal, zaterdag 31 maart 2018

Goede vrienden

Het is niet Jezus die het paasfeest heeft ingesteld. Het paasfeest is van joodse oorsprong en de joodse gemeenschap viert het nog altijd. De oorsprong van dat feest ligt in een heel ver verleden. Het verwijst naar de pijnlijke situatie van een groep semitische stammen in Egypte. Egypte was toen een rijk land met een rijke cultuur. Maar die macht en die rijkdom verborgen ook veel onrecht en onderdrukking. Deze migranten waren niet alleen goedkope werkkrachten. Het waren slaven. Op een bepaald moment zijn ze gevlucht. Zoals zovele vluchtelingen vandaag. Ze hebben de uittocht, de exodus geriskeerd en het is hen gelukt. Ze hebben de doortocht, het *pascha*, (letterlijk: de passage) gewaagd. En in heel het gebeuren hebben ze de stem herkend van Diegene die hen daartoe riep.

Op zich een weinig spectaculair gebeuren. De wereldgeschiedenis heeft er nauwelijks notitie van genomen. Maar het is een lang verhaal geworden, de geschiedenis van God met zijn volk waarover heel de Schrift getuigt. Ze hebben een hele tijd rondgezworven en sloten een verbond met God. Ze zouden voortaan niemand meer behandelen zoals ze zelf in Egypte waren behandeld, ook niet de vreemdeling in hun midden. Als ze land zouden vinden om er zich te vestigen, zouden ze leven in vrijheid en eerbied voor elkaar. Dat was de overeenkomst, het verbond met God. En ze hebben het geprobeerd, met vallen en opstaan. Maar telkens werden ze herinnerd aan dat eerste begin: hoe ze ooit zelf slaven waren in Egypte. Dat mochten ze nooit vergeten. En daarom vieren ze Pasen, ieder jaar, tot een blijvende gedachtenis.

Pasen is daarom het feest van de hoop, van bevrijding en verlossing. Ook als wij christenen Pasen vieren, dan gedenken we nog steeds, met de joodse geloofsgemeenschap, hoe het allemaal begonnen is, “toen we nog slaven waren in Egypte”. Pasen komt van het woord *pascha* en het betekent: doorgang, overgang. Het gaat om de overgang van duisternis naar licht, van haat naar liefde, van onrecht naar menselijkheid, van dood naar leven. Dat is de betekenis van het christelijk paasfeest: dat ook de dood, ook die laatste vijand van de mens, zoals Paulus hem noemt, niet het laatste woord heeft. Dat Christus die dood overwonnen heeft. En dat Hij ons wegroept uit alle kwaad en zonde, uit alle haat en terreur, uit alle tweedracht en verdeeldheid, uit alle banaliteit en onzin.

Want de dood gebeurt niet alleen op het einde van ons leven. Het betreft niet alleen het leven na de dood. De dood heerst ook midden in het leven. Overal waar het leven bedreigd of belemmerd wordt. Of waar mensen elkaar de dood aandoen. Dat soort samenleven, gebaseerd op tweedracht en haat, moeten we de rug toekeren. Daarvan worden we bevrijd. Tot het nieuwe leven waarin Christus zelf ons is voorgedaan, Hij, de eerste van wie zijn opgestaan.

Vrienden, heel Frankrijk rouwt in deze dagen om luitenant-kolonel Arnaud Beltrame. Ook wij allen bewonderen met grote eerbied wat hij heeft gedaan. Hij heeft de plaats ingenomen van een vrouw die gegijzeld werd, en is in haar plaats gestorven. Ook het burgerschap lag hem nauw aan het hart. Met een groot verantwoordelijkheidsgevoel, fier

op zijn land en zijn rijke traditie. Hij was ook een overtuigd christen geworden. Burger en christen, die twee zijn niet te scheiden. In wat hij gedaan heeft, zien we een glimp van wat met het paasmysterie is bedoeld. Ook wie zelf, zoals Jezus, in de dood ten onder gaat, is bij machte die dood te tart en te overwinnen. Het is de liefde die de dood ontkracht. Geen groter liefde dan hij die zijn leven geeft.

Vrienden, als we vandaag Pasen vieren, dan is het omdat ook wij bereid zijn de overgang te wagen van duisternis naar licht, van haat naar liefde, van dood naar leven. Daarom worden nieuwe christenen op Pasen gedoopt. Daarom hernieuwen zij die al gedoopt zijn hun doopbeloften. Om te belijden dat we in God geloven, die de Liefde zelf is. En ons te engageren voor een samenleving waar we in eerbied en respect het leven met elkander delen. Niet elk voor zich, alleen bedacht op eigen voordeel of gewin. Maar samen en solidair, zonder iemand uit te sluiten, vooral hen niet die in nood zijn, op de vlucht, zonder toekomst, zonder uitzicht. God roept ons om te leven en het leven te delen met elkaar. Want dat zijn we in waarheid: geen rivalen maar lotgenoten en medeburgers, broers en zusters van elkander, Gods kinderen.

Kardinaal Jozef De Kesel
Aartsbisschop van Mechelen-Brussel